

на Русенската дѣв. гимназия „Княгиня Евдокия“. На същата гимназия той завѣщава тъй също и библиотеката си и прихода отъ тритѣ си кѣши въ Русе; отъ тоя приходъ да се даватъ помощи на бѣдни ученички отъ гимназията. Въ завѣщанието на Елисицина има единъ интересенъ пунктъ: на споменатата гимназия той завѣщава и една златна икона св. Богородица и образа на св. Митрофана Воронежки, даденъ Елисицину отъ баща му Теодосия, който въ младини не вѣрвалъ въ Бога и не искалъ да отиде да се поклони на мощитѣ на св. Митрофана. Вървѣйки веднажъ по улицата, Теодосий ненадѣйно ослѣпѣлъ; другаритѣ му го завели въ църква при св. Митрофана, гдѣто слѣдъ 10 минути дълбока молитва прѣдъ образа на споменатия светия, зрѣнието му се възстановило, оттогава той станалъ вѣрующъ християнинъ и въ паметъ на това далъ — прѣди смъртта си — сину си образа на св. Митрофана. Въ завѣщанието си Елисицинъ пожелава да бже погребенъ въ Русе до гроба на жена си и да му се въздигне мраморенъ паметникъ съ надписъ „Мария Николовна Елисицина и надворния съвѣтникъ Александъръ Теодосиевичъ Елисицинъ“.

Сумата, завѣщана отъ Елисицина на Русенската дѣв. гимназия, възлиза на 21,116 лева и 30 ст., специелена, както той казва съ трудъ. Длъжностъ се налага на управлението на гимназията да се погрижи и събере свѣдѣния за живота на тоя дарителъ по народната ни просвѣта. Недостолѣпно е да се остави въ забвение неговата паметъ.